

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Верховний Архiepіскоп Києво-Галицький

Вих. ВА 26/282 УКР

Аркуш 1 із 3-х

**«Іди за Мною!» (Мр. 2, 14): Покликання до
священнического служіння та богопосвяченого життя в сучасному світі**

**Послання Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви 2026 року
до батьків, молоді, духовенства, монашества і мирян УГКЦ
в Україні та на поселеннях і до всіх людей доброї волі**

*Тоді почув я голос Господній, що говорив:
«Кого б Мені послати? Хто нам піде?»
І сказав я: «Ось я, пошли мене!» (Іс. 6, 8).*

Дорогі в Христі!

Зібравшись на цьогорічному Синоді Єпископів УГКЦ у Марійському паломницькому центрі в Зарваниці, з почуттям пастирської відповідальності за добро довіреної нам пастви ми присвятили особливу увагу темі «Душпастирство покликань до священства та монашества».

У християнському розумінні покликання — це не професія, а ідентичність, що народжується як відповідь на поклик до учнівства Христового. У ширшому значенні кожний християнин має своє покликання — на шляху до спасіння свідчити про Божу любов у світі відповідно до свого віку та стану, зростаючи у вірі, святості й любові. Водночас дехто покликаний до особливого служіння: «Ідіть за Мною, Я вас зроблю рибалками людей» (Мт. 4, 19). Найчастіше це покликання здійснюється у священничому служінні або богопосвяченому житті.

Упродовж історії нашої Церкви Господь безперестанку посилав ревних працівників на свої жнива. Поклик Христа привів колись до київських печер Антонія і Теодосія — зачинателів українського монашества. Він був дороговказом і для графа Романа Шептицького, який, ставши митрополитом, очолив духовне відродження нашої Церкви й українського народу у XX столітті. За часів атеїстичного режиму за Господнім покликом ішли в підпілля юні шукачі Божої правди, щоб зберегти іскру надії та світло віри посеред темряви, зла й неправди. Згодом, з Божого благословення, після виходу Церкви з підпілля велика кількість юнаків і дівчат відповіли на внутрішній заклик Господній «Іди за Мною» — і вступили до відновлених семінарій, монастирів та спільнот богопосвяченого життя.

Святий Дух завжди наповнює Церкву працівниками в Божому винограднику, навіть у найважчі часи випробувань. Потрібно лише бути відкритими до дару покликання, прагнути цього дару та невпинно вимолювати: «Жнива великі, та робітників мало. Просіть, отже, Господаря жнив, щоб вислав робітників на свої жнива» (Мт. 9, 37 – 38). Тому з вдячністю до всіх, хто вже відповів на Господній заклик, заохочуємо вас, дорогі браття і сестри, відкривати свої серця в молитві на цей Божий дар.

Дорогі юнаки та дівчата! Ви можете запитати себе: яким чином Бог кличе до служіння в Церкві? Найчастіше покликання зароджується ще змалечку, коли дитина відкриває для себе Його доброту й любов та починає розуміти, наскільки вони важливі для її життя. Господь промовляє через участь у житті церковної спільноти, передусім у християнській сім'ї – «домашній Церкві», а також у місцевій парафіяльній спільноті. Він кличе своїм словом через слухання і читання Святого Письма. Він промовляє в літургійному житті Церкви через Святі Таїнства, особливо Таїнство Покаяння, а також у тиші особистої молитви. Господь кличе й через людей, які своїм святим, радісним і боговгодним життям допомагають іншим пізнати Його та спонукають іти слідом за Ним.

Покликання в Церкві – це великий дар і водночас велика відповідальність. Воно вимагає відкритості, духу слухання, внутрішньої чутливості та здатності розпізнавати в глибині серця Божий голос. Щоб належно відповісти на цей поклик, потрібно плекати любов до Христа і Його Церкви, бути готовими стати знаряддям у Божих руках та відкритися на різні форми служіння. Моліться і працюйте над собою, зростаєте в чеснотах, словом і ділом допомагайте іншим наблизитися до Бога. Беріть активну участь у молодіжних християнських спільнотах. Переживаючи особисті, сімейні чи суспільні труднощі, особливо серед випробувань нинішньої війни, розвивайте особисту дружбу з Господом Ісусом, шукаючи в Нього підтримки, розради й дороговказу для свого життя. Хай вам допомагає молитовна близькість із Його Пресвятою Матір'ю, котра є взірцем відкритості до дару покликання: «Ось я Господня слугиня: нехай зо мною станеться по твоєму слову!» (Лк. 1, 38).

Дорогі батьки! Дякуючи вам за ваше служіння, заохочуємо вас жити повнотою християнського життя у своїх родинах. Ставтеся до своїх дітей з усвідомленням, що вони є Божими дітьми, довіреними вашій опіці. Щодня моліться разом із ними та спільно беріть активну участь у житті Церкви. Підтримуйте прагнення дітей служити Богові й Церкві. Будьте для них живим образом Божої любові. Власним прикладом навчайте їх жертовності, щедрості та довіри до Господньої благодаті. Відкрийте дітям велич церковного служіння й пам'ятайте, що батьки священника, монаха чи монахині мають особливу шану в Церкві як ті, хто поблагословив своїх дітей віддати своє життя Богові.

Дорогі отці-душпастирі! Разом зі своїми парафіяльними спільнотами ви виконуєте особливе завдання в душпастирстві покликань – розпізнавати дію Святого Духа в серцях наймолодших парафіян. Тому так важливо підтримати покликання

молодої людини уважним слуханням, заохоченням і сприянням. Особистий приклад вашого побожного життя, радісного і ревного служіння в душі самопожертви заохочує молоду людину йти вашими слідами.

Нерідко покликання молодої людини згасає лише тому, що ніхто вчасно не помітив і не підтримав його. Плекайте покликання, запрошуючи дітей і молодь до активної участі в церковних богослужіннях. Регулярно зустрічайтеся з молоддю, організовуйте для неї прощі та літні табори. Запрошуйте семінаристів, священників і богопосвячених осіб на заходи для дітей і молоді. Передусім же моліться за покликання разом із усією парафіяльною громадою. Якщо з вашої парафії вийшли покликання до священничого служіння чи богопосвяченого життя, дбайте, щоб молоді люди знали про це. Запрошуйте цих осіб, щоб вони могли свідчити у своїй материнській парафії про власний шлях покликання.

Дорогі отці, брати і сестри з богопосвячених спільнот! Будьте присутні в житті нашої молоді. Хай радість вашого покликання буде видимою для всіх у ваших словах і ділах. Плекайте євангельські чесноти — убозтво, чистоту та послух, живучи разом у спільноті, яка є взірцем християнського братерства, сестринства та співпраці задля добра Христової Церкви й освячення Божого люду. Дбайте про духовне наставництво — батьківство і материнство — як у своїх спільнотах, так і щодо тих, хто приходить до ваших монастирів, шукаючи підтримки, зцілення чи допомоги.

Дорогі в Христі браття і сестри! Знайте, що покликання до священничого служіння та богопосвяченого життя є ознакою життєздатності Церкви. Адже вона безперестанку народжує нових працівників для Христового винограднику. Жива парафія є тим місцем, де молода людина може зустріти живого Христа й почути Його заклик: «Іди за Мною!». Справжня «домашня Церква» — це родинна спільнота, яка створює всі умови для того, щоб зародок покликання зростав до зрілості. Тож чуймо всі разом над цим великим даром і супроводжаймо покликаних нашими молитвами.

Благословення всемогутнього Бога, Отця, і Сина, і Святого Духа, нехай зійде на кожну молоду людину, на її батьків, на священників, монахів і монахинь, на кожну нашу парафіяльну спільноту та на весь наш народ і перебуває з усіма нами завжди.

Від імені Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви

† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого апостола Акили,
14 липня 2026 року Божого